

Az Írás, a valóság és az idő

Írta: FaustGyula

Vörösberény 2021. november 3.

Tartalom

Igei alapvetés:.....	3
Az Írás, mint Isten élő beszéde és az idő.....	4
Az idő a Szentírásban is téridő	5
Halál és örök élet.....	6
Keresztyén életünkben Szentlélek és örök élet elválaszthatatlanok!.....	8
Az örök élet és a feltámadás a földbe történő vetéssel kezdődik	9
Az Írás és a valóság	10
Az ember, mint tükör és tükröződés.....	11
A valóság minden képzeletünket és vágyott elvárásunkat felülmúló elmondhatatlanság.....	14

Igei alapvetés:

„Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.” 2Pét 1:20-21.

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” 2Tim 3:16-17.

„Mert amelyek régen megíráttak, a mi tanulságunkra íráttak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen. A békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja nektek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint.” Róm 15:4-5.

„Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint.” 1Kor 15:3-4.

„Pál Akhájában nyilvánosan és hatalmasan győzte meg a zsidókat, az írásokból bizonyítva be, hogy Jézus a Krisztus.” ApCsel 18: 27-28.

„És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.” 2Tim 3:15.

„De az Írás mindent bűn¹ alá rekesztett, hogy az ígélet² Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” Gal 3:22.

„És mivel a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászcodik és nyög mind ideig. Nemcsak [ez] pedig, hanem maguk a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászcodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. Mert reménységben tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert amit lát valaki, miért reményli is [azt]? Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk.” Róm 8:20-25.

„Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliumom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva, most pedig megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való

---

¹ ἡ ἁμαρτία, -ας (hé hamartia asz) 1) bűn, vétek 2) tévedés, hiba. A „bűn” szó jelentése itt a „céltevesztettség”. A megcélzott és eltalált vad vércseppek hullat maga után, amit követve a véres nyomok elvezetnek a sérült állathoz. A cél tévesztett nyílvesztő vértelen, a vadat pedig elrejt az erdő. Bűn alatt lenni tehát azt jelenti, hogy nincs semmilyen nyomom, fogalmam sincs, hogy merre induljak az életem és életem után. Az éhhalálban való vesztéglés állapota ez! Van fegyverem, van technikám, csak enni való elejtett vadam nincs és ráadásul minden hozzá vezető nyom is elveszett!

² ἡ ἐπαγγελία, -ας (hé epaggelia asz) 1) ígélet 2) parancs 3) bejelentés, hirdetés. Az ígélet nem tárgy, hanem élő cselekvő személy, tehát alany! Elveszett minden nyom, de van Célba-vezető! Két lehetőség van, valójában egyetlen egy. Az egyik, hogy önmagad kiéheztetéséig keresd a nyomot, vagy a másik az, hogy hittel megbízol abban, aki azt ígerte neked, hogy a célba vezet az életedet. Nincs semmilyen érzékszerved, amivel megtalálhatnád a célt! Nem támaszkodhatsz a saját érzékszerveidre és semmilyen addigi ismeretedre vagy tapasztalatodra! Semmit nem tudsz, semmit nem ismersz, semmit nem látsz, a te vezető hangjára vagy utalva, a szavaira, a parancsaira! Nem könnyű így keresztülszelni a dzsungelt, átmenni az őserdőn vagy túljutni a teljesen ismeretlenné lett erdőrengetegen.

engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván, az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké”. Róm 16:25-27.

Az Írás, mint Isten élő beszéde és az idő

A prófétai írásokban mindaz, ami még tegnap számunkra a „jövő” volt, az Isten szava meghallásakor már szent jelenként történik, tehát mindez a Szentlélek ihlette és tolmácsolta. Írásokban valójában már kezdettől fogva tökéletesen befejezett múlt. Olyan Urunk és Istenünk van, aki nem tudja túlélni az elveszett ember hiányát, azaz nem képes élni nélküled. Nézz fel a megfeszített Krisztusra, s látni fogod, hogy nem élte túl a tőle elszakadt és Őt kereszthalálra adó ember hiányát, meghasadt a szíve és vele együtt a világmindenség is. Isten Krisztus váltságával, különösen Egyszülöttje halálával és feltámadásával, bevégzett múlttá tette a tér-idő értelmében értendő jövőt. A téridői jövő, mindazzal ami benne van tehát a Krisztus váltságában mindenestől fogva múlttá tett történések sora, amiben nem tud semmi másként történni, hanem csak úgy ahogy az a Krisztus váltságában elvégzetett és a Krisztus uralkodása által levezényeltetik.

A szentírás egyértelműen jelenti ki, nyilatkoztatja ki, hogy az előre elhatározott idő, „a hatvankét hét elmúltával, kiirtják a Messiást, és senkije sem lesz. A várost és a szent helyet pedig elpusztítja a következő fejedelem népe. Vége lesz mintegy vízözön által, és eldöntött tény, hogy pusztán áll a háború végéig. És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felénél véget vet a véresáldozatnak és az ételáldozatnak, és utálatosságok szárnyán jön pusztítva, míg rá nem szakad a pusztítóra az elvégzetett pusztulás.” Dániel 9: 26-27.

Ennek a vég bekövetkeztéig tartó pusztító háborúnak egyetlen teljhatalmú Ura, a mi Urunk Jézus Krisztus, kinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Ő tart kezében mindent, „amiknek meg kell lenniük hamar” (Jel 1: 1), mindennek, „amiket láttál, amik vannak és amik ezek után lesznek” (Jel 1: 19) „mert az idő közel van” (Jel 1: 3).

„És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszer bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.” Zsid 9:27-28.

Elvégzetett tehát minden, amit eddig a próféták láttak, amik vannak (éppen történnek) és amik ezek után lesznek” (Jel 1: 19), miképpen az is, hogy az emberek egyszer meghaljanak (Zsidók 9: 27)! Többet jelent ez, mint amit első hallásra kihallunk belőle! A jövő, aminek meghalásunk is része, az Isten előtt kibontakozásában történő bevégzett múlt. Azzá fejlődik ki, ami eleve bele van kódolva! A meghalás tehát elvégzetett, vagyis elvégzett kódolt dolog! Ez ügyben is csak az történik, ami kódolt programjában van, így lényegül múlttá az elvégzett tér-idői jövőnk.

Bonyolultabb feladvány viszont az, hogy ennek a halálnak egyszer kell megtörténnie. Hitvallásunk a Heidelbergi káté 42. kérdés felelete szerint „a mi halálunk nem bűneinkért való megfizetés, hanem csak meghalás a bűnre nézve és általmenetel az örök életre.” A keresztyén hit felfogása szerint egyszer-meghalásnak tehát a Krisztussal való együttmeghalásnak kell lennie! Csak ebben az esetben lesz a test levetkezésének, a biológiailag megállapítható halálunk tényleges átmenetel az örök életbe. Az evangélium szerint a Krisztussal való meghalásunk és a halálból az életbe való átmenetelünk nem testi halálunk órájában történik, hanem a kegyelem kiadásának órájában, amikor hittel hiszek az Úr Jézus Krisztusban! Urunk Jézus mondja:

- „Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem jut ítéletre, hanem már átment a halálból az

életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik hallják, élni fognak.” Jn 5: 24-25.

A meghalást tehát mindenképp ítélet követi. A Krisztussal való együtt meghalást a kegyelem ítélete, de pusztán a testtől való megválást az ítélet ítélete követi, amikor a megkegyelmezettek megjutalmaztatnak, de a kegyelmet elutasítók, haragot és tüzet örökölnek.

Mi tehát a visszhanghoz hasonlóan e befejezett múlt Krisztusban léteztetett jelenében élünk. A kiáltás, a hangforrás már régen elnémult, amikor a hegyekkel, völgyel, hideg és meleg levegővel, vízzel és éggel léteztetett visszhang még ideig óráig létezik. Ez az elnémult múlt testesül meg és lesz az örök elmúlás szerinti múltba hulló tér-idő jövőnkkel eggyé váló szent jelenünk visszhangként történő történésévé, mert igazi, idő nélküli³ örök jövőnknek más semmi köze sincs a múlttá tett tér-időhöz. Boldog, akinek a mulandóságban történő szent jelenét nemcsak a napok napjaival sokasítja, hanem tér-idő feletti jövővé, azaz örökkévaló jelenné is teszi az Úr! Csakis ebből a **KEGYELEMEN** egyfelől *meghosszabbított*⁴, másfelől pedig a próba idején *megrövidített*⁵ szent és kegyelemmel áthatott jelenből lehet általmenni, pontosabban át vitetünk az örök elmúlás szerinti múlt halálaiból az örök életbe!⁶ Jézus mondja nekünk, hogy az idő, és az alkalmak teljhatalmú egyedüli Ura és Istene a mi mennyei Atyánk!⁷

Az idő a Szentírásban is téridő

Az idő a Szentírásban is téridő, amint írva van:

„Ő (Isten) ad mindenkinek életet, lehetet és mindent; És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnktől sem: Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk (...).” Apcs 17:25-28.

Ézsaiás szerint Isten az, aki örök időktől fogva a nemzedéket egyiket a másikba fonva a nemlétből előhívja (Ézsa 41: 4). Ez a hívás, amint megnevezése is utal rá: beszéd, öröm ének, zenemű, ahol a hangszázból vagy hangszerből egyik előhívott hangot követ a másik, csodálatosan egybeilleszkedve.

Téridőnk kezdettől fogva az Isten örökkévaló terve, szent akarata és velünk való beszédének a függvényé. Téridőnket csak egyféleképpen birtokolhatjuk, ha szüntelenül Istenünk és Atyánk szeretete birtokol bennünket, azaz, hogy mi az Ő beszédének hangjával rezgetve mozogva Ő benne létezzünk és Őt dicsőítve élünk!

---

³ És megesküvék arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy *idő többé nem létszen*. Jel 10:6.

⁴ Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert *Ő a te életed és a te életednek hosszúsága* (...)! 5Móz 30:20.

⁵ És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, akiket kiválasztott, *megrövidítette azokat a napokat*. Márk 13:20.

⁶ Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem jut ítéletre, hanem már átment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik hallják, élni fognak. Jn 5: 24.-25.

⁷ Monda pedig nekik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. Apcs 1:7-8.

Halál és örök élet

„Korunk racionálisnak vélt gondolkodását teljességgel a materializmus hatja át. A halál jelenségéről azért nincsenek kérdéseink, mert a ma ügyeletes materialista hiedelem szerint a világot, s benne az embert önmagából lehet magyarázni. A magyarázat pedig nem más, mint az anyag mozgásának a leírása. A materializmus világképben tehát a halál, vagy a meghalás csupán a természet eseménye, (ismerni vélt) biokémiai folyamatok eredménye” -írta Köntös László a Meg van írva blog 2021. november 3-i A halálról című írásában.

E racionálisnak, sőt tudományosnak beállított kiindulás tükrében teljesen bugyuta és értelmetlen kérdésként hangzik az, hogy miért kell meghalnia az embernek, hiszen mindenki tudja rá a materializmus mantrája szerinti választ. Az ember: anyag, - legyen az anyag bármi is, - tehát mindenestől a természet része, a meghalás pedig a természet törvénye.

Ezzel szemben a kereszténység azt mondja, hogy a halál sokkal több, mint a természet törvénye, sőt az embert érintő halál egyenesen természetfeletti, ennél fogva okát nem lehet a természet törvényeibe beleerőszakolni, mert nem illik bele, szétfeszíti annak kereteit, épp úgy, mint a húsvéti feltámadás a nagypénteki sírt.

A keresztyénség a halál okát egyfelől a bűn, másfelől és ugyanakkor a Krisztusban véghezvitt váltság misztériumába helyezi el, ilyeként pedig az ismerni vélt fizikai és bió-kémiai folyamatokkal le nem írható, meg nem ragadható, megmagyarázhatatlan természetfeletti történéssé válik, az Isten titkává, amivel szemben az ember teljesen magatehetetlen.

„De van itt egy bökkenő, - állapítja meg Köntös László.

Ha ugyanis az embert mégsem lehet csak úgy behelyezni az élőlények sorába, akkor a halálát sem lehet pusztán a természetből levezetni. Márpedig az a helyzet, hogy az ember képes önmagát a természetén kívülre helyezni. Ez abban mutatkozik meg a legrámaibb módon, hogy a tudatosság szintjén képes szembenézni a halállal. Reflektálni rá. Minden ember tudja, hogy előbb-utóbb meg fog halni. Egy állat is ösztönszinten védi az életét, de fogalmilag nem tudatosul benne a halál jelensége. Erre csak az ember képes. Míg egy élőlény teljességgel és mindenestől, öntudatlanul benne van a természetben, addig az ember, miközben a természet része, képes arra, hogy kilépjen a természetből és önmagát kívülről lássa.

A halállal való tudatos szembesülés az a mozzanat, amikor az ember kilép a természetbe zártságából, meglátja önmaga végességét. De éppen végessége felismerésének katartikus pillanatában ráeszmél arra, hogy része valaminek, ami nem mulandó, nem véges, ami örök, ami nem a test. Ezért van az, hogy a halállal való szembesülésben mindig ott van az örökkévalóság, a végtelenség, az idő felettség érzete és tudása, ahonnan nézve a halál értelmetlennek, megmagyarázhatatlannak, elfogadhatatlannak tűnik fel. A halál nem természetes.

Amikor tehát a keresztyénség az ember halálát nem a természetből vezeti le, akkor nagyon is racionálisan jár el, mert az ember nem csak természeti lény. Sőt elsősorban nem az. Az ember szellemi lény, amit az mutat meg a leginkább, hogy képes kilépni önmaga végességéből.

A halállal való tudatos szembesülés mindig is az Istennel való eredendő közösség fájdalmas hiányát teszi nyilvánvalóvá, vagyis pont azt a hasadtságot, amelyet a bűneset okozott. A bűn nem jellemvonás, hanem létállapot. Az ember eredendően halhatatlanságra teremtett.

Ezért az embert csak természeti lényként látni, s ebből levezetni a halált, nem más, mint az ember lefokozása anyaggá. Holott nyilvánvaló, épp a halállal való tudatos szembesülés mozzanatában, hogy az ember több.”⁸

Miért több az ember?

Keresztyénként válasza erre a kérdésre az, hogy azért, mert Krisztus beemelte ezt az embert a maga természetfeletti testet öltésébe, életébe, halálába és feltámadásába, sőt eljövendő örök dicsőségébe is. Éppen ezért noha a halál látszólag a természetben, a természet törvényeivel magyarázhatóan történik mégsem a természet eseménye, hanem egy olyan természetfeletti tettnek a kettős törvénye, amely a végérvényes tér-idő feletti örök jövő felé mutat, amelyben az ember visszanyerheti eleve elrendelt helyét az Istennel való végső és örök közösségben.⁹

Örök jövő, örök közösség másképpen kifejezve örök élet. Az örök élet egyetlen forrása a mi Urunk Jézus Krisztus (az Örökkévaló, a Mindenható, a Vagyok), az időnek, a tér-idő végtelennek így, semmi köze nincs az örök élethez. „Jézus ezt az időfeletti, vagy időn kívüli életet élte (az időben), amikor a földön járt. Ő emberi síkon ezt az (örök) életet élte és mutatta be”, szeplőtlen fogantatásától kezdve az Atya Isten jobbán való megdicsőüléséig, sőt az új teremtésig. Ő nemcsak megmutatta nekünk az örök életet, hanem megszerezte azt, és nekünk is ajándékozta!

A csodák csodája ez, az tudni illik, hogy az örök élet, amely a mi Urunk Krisztus Jézusban volt az Ő keresztye által a miénk lett, akkor, ha hittel elhatároztuk, hogy a váltság-halálával azonosítjuk magunkat, vagyis, ha a Jézus hitével (Róm 3:26 és 4: 16) hiszünk (János 3: 13-19 és 5: 24-25!) és megkereszteltetünk Krisztusban. Akkor az örök élet bennünk is földi keretek közé kerül, épp úgy mint Jézus Urunk esetében! (Vö. Róma 8: 5-14)

Pál ugyanezt fejezi ki a fölbe vetett gabonamag Jézustól kölcsönzött képével, metaforájával. Urunk Jézus több példázatában tanítja, hogy nemcsak Ő volt Istentől való mag, az örök élet magja ebben a világban, hanem Ő általa Isten bennünket is Ő hozzá hasonlóvá tett!

Krisztus azért jött, hogy beteljesítsen bennünket Istennek egész teljességéig (Ef 3: 19). Ne legyünk tehát esztelenek (1Kor 15:36), hanem engedjük, hogy Isten Igéje és Szentlelke visszaállítson bennünket Krisztus-tudatosságunkba. Lássuk hát meg, hogy az örökélet megvetette a lábát ebben a világban, tökéletesen körülzár¹⁰ bennünket, kívülről és belülről egyaránt és nincs semmi, ami győzhetne felette. Amiképpen a világosság felett nincs semmi hatalma sötétségnek, úgy nincs semmi ezen a világon, ami az örök életet legyőzhetné. Csak az történik, amit ő, az örök élet Fejedelme teljhatalmával (Mt 28: 18) munkál! Krisztus a váltságával elvégzett-múlttá tette a jelenben bepecsételt-múlttá kibontakozó jövőt! Jelenések 1: 17b-19, vö. Dán 9: 24-27; Luk 22:22 és Ján 19:28! Csak az lesz tehát, ami elvégzettetett! Ján 19:30.

---

⁸ Köntös László: A halálról. In Meg van írva 2021. november 3. <https://megvanirva.hu/rovat/blog/hitem-azert-szoltam/>

⁹ Vö.: Köntös László ugyanott!

¹⁰ „Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem. Hová menjek lelked elől, arcod elől hová fussak? Ha a mennybe mennék föl, ott vagy, ha a Seolban vetnék ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyára kelnék, hogy a tenger túlsó partján időzzek, ott is a te kezed vezetne és a te jobbod fogna engem. Ha azt mondanám: „A sötétség biztosan elborít, és éjszakává lesz körülöttem a világosság”, a sötétség nem borítana el előled, és fénylene az éjszaka, mint a nappal, a sötétség olyan lenne, mint a világosság. Bizony te alkottad veséimet, te formáltál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy oly megrendítően csodálatos lettem. Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt lelkem.” Zsolt 139: 5-14.

Keresztyén életünkben Szentlélek és örök élet elválaszthatatlanok!

Keresztyén életünkben Szentlélek és örök élet elválaszthatatlanok! A Vigasztaló Szentlélekkel beteljesedni nem azt jelenti, hogy kaptunk valamit, amit mennyei Atyánk ad, például egy tárgyként kezelhető ajándékot (Róm 12:6; 1Kor 12: 9; 28), vagy valamiféle eszközként használható sámsoni (Vö.: Bír 15:14; 16:7 és 28) erőt; nem, Istennek ereje kívül és belül is, szüntelenül körülzár bennünket (Zsolt 138: 5-14)! A reánk eljövő (ApCsel 1: 8) Szentlélekkel beteljesedni azt jelent, hogy az az élet, amely Jézusban volt, bennünk kezd el kibontakozni; ugyanaz az élet, nem pedig annak valamilyen utánzata (Chambers, Oswald 2019, 107), kópiája [κοπίαω (kopiaó)].

Itt-létünkben tehát a megfoghatatlan örök élet és annak valami „életnek” elnevezett alantas megfogható utánzata csap össze bennünk. Úgy vagyunk ennek az ádá és antagonisztikus [הָאָדָם ('êbáh) 1] 1Mózes 3: 15] küzdelemnek a csatateret (Gal 5: 16-17) mint a földbe vetett mag. Amiképpen tehát a leendő új élet csírája az elvetett magban (1Kor 15:35-38; 40;42-50; vö.: Ján 12:24-25) a halállal van körülzárva, mégis az új élet diadalmaskodik, hasonlóképpen diadalmaskodik bennünk Krisztus által az örök élet. Úgyszintén egész világunk felett is, amely velünk együtt fohászkodva és sóvárogva várja a váltság beteljesülését (Róm 8:18-23), a test feltámadását.¹¹

A Krisztus halálával és feltámadásával való egybezártságunk tehát olyan, mint a növényi mag állapota. Ebben a „mag-állapot”-unkban az a különös, sőt a csodálatos az, hogy míg az elhaló mag (test) nem érzékeli a benne kibontakozó új (szellemi) élet csíráját, addig az új élet igenis érzékeli, sőt a természetben hajszálygókereivel feléli a maga mögött hagyott elhaló porhüvelyt. Így vagyunk ezzel a saját testünket illetően is. Testi létem az atomjaira széteső porrá és hamuvá majd egyetlen leheletnyi párává váló múlt visszhangja, szempillantásnyi délibábja.

Az elszakadás, a gyász és a megemlékezés órájában jobban átérezzük ezt a szüntelenül bennünk lévő sóvárgást, mert nincs a fogantatásunktól kezdve az utolsó lélegzetvételünkig egyetlen olyan pillanat sem, amikor Urunk feltámadásának ereje megszűnne bennünk munkálkodni. Az Ő feltámadásának hatalma szólított be a világba, szül és teremt újjá, tart meg itt és van jelen velünk halálunk órájában; mindvégig és szüntelenül. A próbák és a halál közelségének minden érzülete már az örök életre való megszületésünk fájdalmai. Ez az, amit Pál így mondott a korinthusiaknak:

„Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról - napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2Korinthus 4: 16-18.

Azon embertársaink, akiknek teste hosszú percekken át semmilyen életjelet nem mutatott és ebből a halálból mégis visszatértek, elmondták, hogy a test elhagyása boldogsággal töltötte el

---

¹¹ Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; Ha ugyan felöltözött is mezíteleneknek nem találhatunk! Mert akik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterhelhetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet. Aki pedig minket erre elkészített, az Isten [az], aki a Lélek zálogát is adta minekünk. Azért mivelhogy mindenkör bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, neki kedvesek legyünk. Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. 2Kor 5:1-10.

őket, de testben való visszatérés elmondhatatlan lelki fájdalommal járt. Mindaz, ami bennünk krisztusi az élet fájdalmát érzékeli és nem azt, amit halálnak nevezünk.

Mit mond erről Pál? Idézem:

„Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik földi test, feltámasztatik lelki test.”

Az örök élet és a feltámadás a földbe történő vetéssel kezdődik

A misztériumok misztériuma bizony az, hogy örök élet és a feltámadás a földbe történő vetéssel, vagyis a halállal kezdődik. Ezért nem lehet ezt a halált a természet törvényeivel semmiképpen megragadni, mert ez a halál természetfeletti.

Azzal, ahogyan Istenünk és Atyánk teremtve hívó Szava belehelyezett bennünket ebbe a világba a Krisztus Jézuséhoz hasonlatos mag-test állapot adott nekünk is! Ebben az állapotban ez az elhaló test és annak ó-embere nem érzékeli a benne kibontakozó új élő szellemi embert, fordítva viszont igen. Pál ezt így tanította:

„Az érzéki, pszichikai ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének, a szellemi teremtmény dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki/szellemi ember azonban mindent megvizsgál, ő viszont senkitől, hanem kizárólag csak az Úr által vizsgáltatik meg.” 1Kor 2:14-15.

Ezt jelenti az, hogy Istentől születünk:

„Sem földi hatalom, sem a pokol hatalma nem győzheti le Isten Lelkét (Szelemét) az ember szellemében (lelkében); az belső legyőzhetetlenség.” Róma 8: 31-39.

Ebben az összecsapásban győztesen a kígyó fejére taposva (1Móz 3:15) csakis az örök élet áll meg! Istenünk és Mindenható Urunk az ő hatalma Szavával még a halálon keresztül is az elrejtett örök életet munkálja és élteti bennünk. Lássuk meg ezt és vegyünk erőt mindenható szent Urunktól! ELJÖN AZ IDŐ, írta Füle Lajos.

„Eljön az idő, amikor a magunk tettei eltörpülnek, semmivé válnak, és nem marad semmi más kincsünk, csupán Isten nagy tettei múltunkra nézve is, jövőnkre nézve is.” Mindörökké, Ámen!

Az Írás és a valóság

Mottó: Igazsága érdekében akart az Úr nagy és felséges tanítást adni, népe éppen ezért sokat látott és hallott, de nem ügyelt rá. Az Úr nyitva tartotta a fülét, mégsem hallotta meg, szívével pedig nem értette meg, ezért lett ez a nép kirabolt és kifosztott; csapdába és verembe esett, mindnyájukra börtön vas ajtaja és érczára¹² záródott (Vö. Ézsaiás 42: 20-22). Ki engedte meg, hogy kifosszák Jákobot és kirabolják Izraelt? Vajon nem az Úr, aki ellen vétkeztünk? Nem akartunk útjain járni, tanítására hallgatni, ezért zúdította ránk haragjának hevét, a háború tombolását. Az Úr lángolt népe körül, de az nem értette Őt és nem szívlelte meg! (Vö. Ézsaiás 42: 24-25)

„Nagy művészet bármely dolgot hünen megmagyarázni, a Szentlélek azonban a legmagasabb fokon műveli ezt a művészetet. Ő a dolgokat a maguk valóságában mutatja,”¹³ amint írva van:

- „Én, az Úr, igazat mondok, a valóságot jelentem ki!” Ézsaiás 45: 19.
- „De amikor eljön az, aki az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra (teljes valóságra). Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket kijelenti nektek.” Jn 16, 13.

A valóság megismerése út, amit az első lépéstől az utolsóig végi kell járnunk a számunkra léteztetett téridőben. A nekünk adatott bölcsességgel belátjuk, hogy nem tudunk mindent. Sem ma, sem holnap sem holnapután nem járhatjuk be az összes utat, csakis a sajátunkat és azt is csak az Úristen segítségével, mert csak az Úrnál van igazság és erő¹⁴! „De menni kell előre, mígnem lassan, lassan derengeni kezd, amint a napok életté telnek,”¹⁵ mert az ellenkezője is történhet, hogy az egyetlen napra elfogyó idő halállá telik. A saját utam, az életem, a létem elfogadása ad lehetőséget az Isten szent akarátának, igazságának, valóságának és dicsősége megélés általi megismerésére, hasonlóan ahhoz, ahogy az Úr azt Mózesnek ígérte és adta is meg.

- „Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nekem a te utadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted, - mondta Mózes az úrnak. És gondold meg, hogy e nép a te néped. Mire ő ezt válaszolta:
- Akarod-e, hogy az én orcám menjen-e [veletek], hogy megnyugtassalak? Mózes erre így szólt:
- Ha a te orcád nem jár [velünk], ne vigyél ki minket innen. Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e földnek színén van. Úr azért ezt mondta Mózesnek:
- Megteszem ezt is amit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. Mózes erre ezt kérte:
- Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet.
- Megteszem, - mondta az Úr, - hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek. Orcámat azonban nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén. Íme

---

¹² Én megyek majd előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércajtókat összetöröm, és leütöm a vaszarakat. Ézs 45:2.

¹³ C. H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Evangéliumi Kiadó Budapest 1994. oldal 283.

¹⁴ „Magamra tettem esküt, igazság jött ki számon, szavam megmásíthatatlan: Elöttem hajlik meg minden térd, rám esküszik, minden nyelv, és ezt mondják rólam: Csak az Úrnál van igazság és erő! Megszégyenülve mennek hozzá mind, akik szembeszálltak velem. A Úr által boldogul, vele dicsekszik Izrael minden utóda.” Ézsaiás 45: 24-25.

¹⁵ Czákó Gábor: Adjon Isten jó napot! CZSimon könyvek 2020. oldal 86.

van hely én nálam; állj a kösziklára. És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a köszikla hasadékába (a barlang nyílásába) állatlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orcámat nem láthatod.” 2Móz 33:13-23.

Az eddigiekből is nyilvánvaló, hogy az utat nekünk lehetetlen előre látnunk, mert az számunkra sötétségben elrejtett teljesen ismeretlen és akadályokkal teli labirintus, ahol a visszafelé vezető út azonnal megsemmisül és örökre eltűnik, így csak előre lehet haladnunk, úgy, hogy fogalmunk sincs, hogy hova kell lépünk! Ebben az összefüggésben a megtérés nem visszafordulás, hanem a legbiztosabb előrehaladás a célba. Ézsaiásnál olvassuk a következőt:

- „Térj meg hozzám, mert megváltottalak!” Ézsaiás 44: 22.

A megváltott helyzet, a megszabadított állapot mindent megváltoztat, mert a megtéréssel nem valahová a bűn elkövetését megelőző édeni múltba hív vissza, ellenkezőleg, maga mellé, a jelenlétebe és előre hív az Úr¹⁶, a soha nem látott új, de valójában kezdettől nekünk elkészített jövőbe. Ez a jövő számunkra teljesen ismeretlen, Isten pedig a megtérésben mutatja meg az utat, amiről Ézsaiás így profétált:

„A vakokat olyan úton vezetem, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatom előttük, a göröngyös utat egyenessé.” Ézsaiás 42: 16.

„A valóság olyan, mint egy mélységes barlang, amelybe be szeretnénk hatolni, de amelyet egyedül nem tudunk végigjárni. A bejárat rész (az ajtó, talán) még teljesen világos, de ha beljebb akarunk hatolni és járatait fűrkészni, vezetőre van szükségünk, különben eltévedünk. A Szentlélek, aki az igazságot tökéletesen ismeri, minden hívőt el akar vezetni a teljes valóságra. Ő aszerint vezet minket, ahogyan meg tudunk birkózni a valósággal, egyik barlangüregből a másikba, hogy egyre jobban megismerjük Isten mélységeit és feltáruljanak előttünk Isten titkai.”¹⁷

Az ember, mint tükör és tükröződés

Az ember, ahogy a hozzá tartozó mikro és makró univerzuma, tükröződés. A Szentírás első lapjain Isten úgy beszél az emberről, hogy Isten őt a maga képére és hasonlatosságára teremtette, arra hivatott, hogy visszatükrözze Isten arcát. Tehát ebben az értelemben is az ember ténylegesen tükröződés.

A tükröződés hasonlatos a délibábhhoz. Látjuk, sőt valóságnak látjuk a tükröződést, de tudnunk kell, hogy az nem a valóság, hanem délibáb, a valóság az valahol messzebb van, mögöttes rejtettségben van. Az, ami táplálja, fenntartja, létezteti ezt a tükröződést, az a valóság. A Szentírás kijelentésében, a kinyilatkoztatásban ezt a tükröződést Isten öröktől fogva való kifűrkészhetetlen szent akarata és hatalma szava tartja fenn, azaz létezteti. Az életerő, az Isten beszéde, az igazság, a valóság, a lét(em) léteztetése és Isten szent akarata között tehát törvénybe vésett összefüggés van. Az 5Mózes 30: 8-15 és 19-20 versében ezt olvassuk:

„Térj meg azért, és hallgass az ÚR szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, amelyet ma parancsolok neked. És bővelkedővé tesz téged az ÚR, a te Istened kezéd minden munkájában, méhed gyümölcsében, jószágod szaporulatában és földed gyümölcsében a te javadra. Mert hozzád fordul az ÚR, és öröme lesz benned a te javadra, amint öröme volt atyáidban is, ha hallgatsz az ÚRnak, a te Istenednek szavára, és megtartod

¹⁶ Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, és mióta ez (vagyis az ember iránti szabadító szerelmem és üdvözítésem) történik, én jelen vagyok! Ézsaiás 48: 16.

¹⁷ C. H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Evangéliumi Kiadó Budapest 1994. oldal 290.

parancsolatait és rendelkezéseit, amelyek meg vannak írva ebben a törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből odafordulsz az ÚRhoz, a te Istenedhez. Mert ez a törvény, amelyet ma parancsolok neked, nem megfoghatatlan előtted, és nincs is távol tőled, számodra nem elérhetetlen. Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy föl a mennybe, hogy lehozza nekünk, és közölje velünk, hogy teljesíthessük? A tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod: Ki kel át a tengeren, hogy elhozza nekünk, és közölje velünk, hogy teljesíthessük? Sőt nagyon közel van hozzád ez az ige. A szádban és a szívedben van, hogy teljesíthesd.

Lásd, eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a gonoszt is! (...) Bizonyosságul hívom ellenetek a mai napon a mennyet és a földet, hogy elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess, te is, és utódaid is. Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert ő a te életed, és tőle függ életed hosszúsága, hogy azon a földön lakhass, amelyet esküvel ígért az ÚR (...)!”

A törvény tehát összefügg a Léttel¹⁸, amiben magunk is benne vagyunk. Ádámtól örökölt nagy nyomorúságunk, hogy ő hozzá hasonlóan magunk is csak a délibábig látunk el, vagyis csak a tükröződést látjuk és Krisztusban is csak vajmi keveset sejtünk meg az Isten teljes, a tükröződésen túli valóságából, pedig Krisztus azért jött el és jelent meg, hogy a törvénynek érvényt szerezzen a földön (Ézsa 42: 4 és Mt 5: 17), amit a legkisebb vesszőtől kezdve a legutolsó pontocskáig véghez is vitt (Máté 5:18)! Sajnálatos, hogy ez az általunk is sokszor valóságnak láttatott délibáb sokszor megcsal bennünket, a célunk és törekvésünk tehát az, hogy túl lássunk, átlássunk ezen a tükröződésen, hogy tudjunk túllépni annak határán, tejködös fátylán és a valót ismerjük meg.¹⁹ Az önmagunk erejében, az önmagunkban való értelmünkben és az önmagunk kútfőjéből merített narrációink által²⁰ ez nem lehetséges, vezetőre, pártfogóra, segítőre és szabadítóra, azaz Szentlélekre van szükségünk! Urunk elérhetetlenségét oly szemléletesen és érzékelhetően Laczkfi János²¹ a következő, „Keresd az Urat, amíg közel van”²² versében ragadta meg:

Keresd az Urat, amíg közel van

Keresd az Urat, amíg közel van,
mert bár ő sosem távolodik el tőled,
jöhet olyan idő, mikor úgy érzed,
sehogy sem éred el, hiába nyújtózol
kétségbeesetten és hitehagyottan.
Keresd az Urat, amíg még a köznapok
hordaléka annyira el nem borítja a hozzá
vezető utat, hogy már nem is tudod, hol találsz.
Keresd az Urat, amíg nem kerül szorongatásba
és véráldozatba, mert jöhet olyan idő,
amikor minden biztonság kicsúszik a lábad alól,

¹⁸ Czákó Gábor: Adjon Isten jó napot! CZSimon könyvek 2020. oldal 85.

¹⁹ Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről -színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem. 1Kor 13:12.

²⁰ „Azt hiszed, hogy ész és erő nélkül, üres szavakkal is lehet csatát nyerni? Ézsaiás 36: 5.

²¹ [Laczkfi János 1814S lópcl.nsor90d](#)

²² Laczkfi János: [#joejtpuszi](#)

Még több vízforrás: <https://www.harमत.hu/uzlet/joejtpuszi/>

amikor szitokszó lesz az őt szeretők neve.
Keresd az Urat, amíg van mit enned,
van mit innod, tölts be teljesen szívedet
a hála, és akkor éhezve, szomjazva
sem fogod átkozni Teremtődöt.
Keresd az Urat, amíg családot minden tagja
élvezi a békét és háborítatlanságot,
gyönyörködj bennük, szívdd tele magad jóval,
hogy ha majd valamelyiküktől el kell búcsúznod,
el tudd hinni, hogy ez is Isten jóakaratóból történik.
Keresd az Urat, amíg értelmed és szíved
ép és egészséges, telj el az ő tisztaságával
és szelídségével, hogy amikor elméd épsége
elhagy, ne rémítő vadállatok sompolyogjanak elő
belőled, hanem csak az ő szava és dicsősége.
Keresd az Urat, amíg egészen átjár jelenléte,
akár a késő őszi napsütés, mert ha lelki szárazság
jön, minden erődet be kell vetned,
hogy reménykedhess a kegyelemben.
Keresd az Urat, mikor már megtaláltad,
ne szűnj meg sóvárogni minden áldott nap
újabb és újabb szavára, jelére, ölelésére,
telj el vele csordultig, mert ha minden egyes
neked szánt szerelmes betűjét megtalálod is,
akkor sem tudod lényed kiskanálával befogadni
azt, aki maga az eleven vízforrás.
Még több vízforrás:

Isten beszéde, mint tükör

Úgy gondolom, hogy Isten velünk való kommunikációjának egyik formája vagy megjelenése az, amikor Ő a világosság és sötétség, jó és rossz, a való és valótlan, igaz és hamis bináris nyelvén beszél hozzánk és tanít bennünket. Ez a nyelv maga is egy tükröződés, amivel kapcsolatosan igaz, amit Pál így mond:

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről -színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.”
1Kor 13:12.

Homályosan látjuk, homályosan dekódoljuk, de nem a tükröződést, mert a tisztán véljük látni, hanem a tükröződésen keresztül sejthető igazságot és valóságot. A valóság számunkra közvetett valóság, a tükröződés által közvetített valóság, mert tudjuk, hogy van, létezik az a valóság, aminek a tükröződését látjuk, tapasztaljuk, amivel szembesülünk és a róla való beszédet az Isten velünk közölt bináris nyelvén Szentlélek vezetésével dekódolni tudjuk. Számunkra csak ez a nyelv érthető, egy ettől különböző másik nyelven nem lehet elmondani nekünk a valóságot, mert az megfoghatatlan és befogadhatatlan a számunkra, mert nem értenénk. Ez tehát az egyetlen forma, ami által megragadhatjuk és birtokba vehetjük az Isten nekünk elkészített valóságát és igazságát, azt a valós életet, amibe Krisztusban valóságosan beléhelyezett.

Nagy nyomorúságunk az, amikor a délibához, a tükröződéshez, az árnyhoz, a valónak hamisítványához úgy viszonyulunk, mintha maga volna a valóság és ennek megfelelően interpretáljuk, narráljuk, rendezkedünk be, indulunk el feléje. Ilyenként úgy járunk, mint a sivatagban eltévedt szomjazó, aki oázist lát, de valójában csalóka délibábot. Elindul tehát a vélni látott megcsaló tükröződés irányába és minél inkább az érzése az, hogy közeledik hozzá, annál inkább eltéved és önmagát felemészítve a halálába gyalogol, mert nem kerül elő a tükröződésben látott oázis üdítő életet adó valósága.

Ez a mi nyomorúságunk, amikor azt hisszük, hogy az érzékelésünk határainak tudománnyal, műszerinkkel történő legvégsőkig való kiszélesítésével és kitolásával az igazságot a csapdánkba ejthetjük és kényünk kedve szerint birtokolhatjuk, formálhatjuk és alakíthatjuk. Bizony nem mi alakítjuk és formáljuk a valóságot, hanem éppen ellenkezőleg az Iste Krisztusban elkészített valósága formál és alakít bennünket éspedig szüntelenül! Mindezzel szemben a sár-ember mégis azt gondolja, hogy ő maga a valóság ura. Találmányos eszközeinkkel jól rázummolunk a valóságként kezelt tükröződésre, a délibábra, holott a valóság egy teljesen más irányban és helyen, - bibliai nyelven szólva a mennyekben - van és az számunkra a földinek végső határáig tökéletesített ugyan, de mennyeivé soha nem váló gépjeinkkel nem látható, nem kutatható és nem elemezhető, sőt lehetséges, hogy a rossz irányban történő keresésünkkel magunk fosztjuk meg magunkat a valóság meglátásától és felismerésétől.

A valóság minden képzeletünket és vágyott elvárásunkat felülmúló elmondhatatlanság

A valóság tehát túl van minden emberi, testi-lelki érzékelésünk határán²³, a technikával és tudománnyal végső határig kiszélesített képességeink szűkös lehetőségeinek korlátjain is! Ne tévesszük szem elől, hogy teremtett véges létezőkként akarjuk a végtelen Teremtőt birtokolni. Az Isten Igéjével szembesülve „merjük a magunk korlátait elismerni, de Istent ne zárjuk ezek mögé!”²⁴A valóság túl van mindenben, amivel e testbe zárva rendelkezünk ebben a világban, beleértve a mi mikró, - és makró - kozmoszunkat is, mert nem ezekben vannak az eszközeink, amivel megláthatjuk a tükröződést léteztető valóságot, hanem már Mózes óta hirdetik nekünk, hogy az „*egészen közel van hozzád a világfenntartó törvény; úgymond a szádban és a szívedben van, így hozzá szabhatod a tetteidet,*” teljes önmagadat, a gondolataidat és a tetteidet, beleértve minden kutatásodat is, de birtokolva uralni nem fogod!

Krisztus Urunk mondja:

- Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ján 14:6.
- Az én országom nem e világból való. Ján 18:36.
- „Én a te igédet (*törvényedet*, megszentelő igazságodat, vö 17 v.) nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság²⁵.” Ján 17:14-17.

²³ Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek. 1Kor 2:9.

²⁴ Fodor Ferenc In. Bibliaolvasó Kalauz a 20021 évre. Október 16 szombat. Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest, 2020. oldal 89.

²⁵ ἡ ἀλήθεια, -ας (hé alétheia asz) 1) (a tényekkel megegyező) igazság, (maga a) valóság (mint a hazugság ellentéte) 2) Jézus Krisztus így nevezi önmagát: ἐγώ ειμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ (Jn 14:6)!

A törvény tehát belül a lényünkben van, mert Krisztus adta azt belénk a váltságával. Halál és a meghalás²⁶ kockáztatása nélkül nem lehet bennünket leválasztani róla! Erről mondja Jézus, hogy „megmondom nektek, kitől féljete: Féljete attól, aki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom nektek, ettől féljete!” Luk 12:5 és Mt 10: 28.

Létünk teljesen elválaszthatatlan mind attól, amit Isten Krisztusban belénk vésve belénk helyezett, sőt a házasság szimbólumával vagy metaforájával élve, Isten bennünket Krisztussal szerkesztett egybe²⁷, és átok terhe alatt jelenti ki, hogy azt, amit Isten egybeszerkesztett²⁸ [συζευγνυμι (szüdeugnümi) 1) egy igába fog 2) összeköt, egyesít, összekapcsol, egybeköt] **senki se**²⁹ merészelje elválasztani!³⁰

Ez a bennünket léteztető törvény tehát „nem pusztán erkölcsi vagy jogi szabály, amit Gazdaságkorban önkényesen, változékonynak, tehát mellékesnek illik tekinteni, mint a jogállamot, vagy a szabadságot, ha a tőkepénzesek érdeke más sűg,”³¹hanem az élet törvénye maga, akiről jól tudjuk, hogy ő a mi örökkévaló Urunk, aki így szól:

- „Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.” Jel 1:8. „Én vagyok az út, az igazság és **az élet** (...)! Ján 14:6.

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Az élet benne volt, **az élet** pedig az emberek világossága.” János 1: 1-4.

Csoda, hogy a Szentháromság egy igaz Isten önmaga lényege szerinti világossággá³² teremt bennünket Krisztusban a mi Urunkban!³³ Ezt hallva imádva borulok lábához örökkévaló trónja előtt. Áldott legyen szent Neve! Ámen.

---

²⁶ Ezt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz. 1Mózes 2: 16-17.

²⁷ Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok. Ef 5:30-32.

²⁸ Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza. Máté 19:6; Annak okáért, amit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válassza. Márk 10:9.

²⁹ Kicsoda szakaszt (azaz válszt) el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-e? Amint megvan írva, hogy: Te érted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett, Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban. Róm 8:35-39.

³⁰ χωρίζω (khóridzó) 1) szétválaszt, elválaszt, elkülönít 2) passzív alak: elválik, elkülönül 3) passzív alak: eltávozik, elmegy

³¹ Czákó Gábor: Adjon Isten jó napot! CZSimon könyvek 2020. oldal 85.

³² „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak.” Máté 5:14-15.

³³ És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. 1Kor 15:40-41. Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. Fil 2:15.